

Tygodnik Gospodarczy

Rok III

Poznań, dnia 6 grudnia 1947

Nr 49

TREŚĆ: Dekret o ubezpieczeniu rodzinnym (str. 439 — Poradnik księgowego (str. 440) — Wyjaśnienia w sprawach księgowych (str. 441) — Tytuł wykonawczy w egzekucji (str. 442) — O opłatach i ulgach związanych z obowiązkiem zawiadomienia o prowadzeniu przemysłu (str. 444) — Ulgi inwestycyjne (str. 445).

Dekret o Ubezpieczeniu Rodzinnym

W nr 66 Dz. U. R. P. ogłoszony został pod pozycją 414 dekret z 28. 10. 47 r. o ubezpieczeniu rodzinnym, tworzący Fundusz Zasiłków Rodziny (F. Z. R.). Fundusz jest osobą prawa publicznego, a administrację jego wykonywa Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz Ubezpieczalnia Społeczna.

Konstrukcja prawna jest więc analogiczna do istniejących już dawniej Funduszy Ubezpieczeniowych jak np. Fundusz Ubezpieczenia Chorobowego czy Wypadkowego.

Z Funduszu Zasiłków Rodziny wypłaca się zasiłki osobom podlegającym obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa na tych członków ich rodziny, którzy są uprawnieni do świadczeń z tytułu tego ubezpieczenia, a także osobom uprawnionym do świadczeń emerytalnych na dzieci ich, odpowiadające warunkom określonym w ubezpieczeniu emerytalnym. Zasiłki otrzymują również dzieci uprawnione do zaopatrzenia emerytalnych dla sierot oraz rent sierocych oraz sieroty po osobach poległych w walce o wolność i demokrację, uprawnione do zaopatrzenia na podstawie ustaw specjalnych.

Tak więc kategorie osób uprawnionych do świadczeń, wymienione są wyraźnie w dekreście z tym jednak, że Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, rozszerzyć krąg osób uprawnionych do zasiłków. Zasadą jest, że na jednego członka rodziny lub sierotę przypada tylko jeden zasiłek.

Z punktu widzenia obowiązków pracodawcy ważny jest przepis zawarty w art. 3 ust. 4 i 5 dekretu. Stanowi on, że na czas istnienia prawa do zasiłku rodzinnego zawieszają się uprawnienia do dodatków rodzinnych do płac pracowniczych, płatnych na podstawie przepisów ustawowych lub postanowień układów zbiorowych pracy z tym jednak, że jeżeli dodatki te przewyższają zasiłek rodzinny, wówczas osoba obowiązana do wypłaty dodatku, wypłaca uprawnionemu do zasiłku rodzinnego różnicę między wysokością dodatku a wysokością zasiłku rodzinnego.

Wysokość zasiłków rodzinnych ustala Minister Pracy i O. S. w drodze rozporządzenia. Wysokość ta związana będzie ze stopniowaniem kasowania rodzinnych kart zaopatrzenia. W miarę jak z kartki zaopatrzenia znikają poszczególne artykuły żywnościowe, zasiłek rodzinny będzie wzrastał i dojdzie do swego maximum z chwilą całkowitego zlikwidowania kartek. Kwoty zasiłku nie są jeszcze znane. W pierwszym okresie, gdy z kartki dziecinnej skreślone zostaną tylko nieliczne artykuły mniejszego znaczenia (kartofle, cukierki), zasiłek na pierwsze dziecko wynosić ma około 650 zł miesięcznie na dalsze więcej, progresja ustaje przy 3-cim dziecku tj. zasiłek na czwarte i następne dzieci będzie taki sam jak na trzecie. Rada Ministrów może zobowiązać F.Z.R. do pokrywania kosztów zaopatrzenia kartkowego dla osób uprawnionych do zasiłków rodzinnych.

Wpływy F. Z. R. stanowią w pierwszym rzędzie składki opłacane przez pracodawców oraz wpłaty instytucji udzielających świadczeń emerytalnych. Podstawę wymiaru składek stanowią zarobki pracowników ustalone tak, jak przy ubezpieczeniu chorobowym. Wysokość składek nie została w dekrecie ustalona. Ustali ją Rada Ministrów, z pobieżnego jednak obliczenia wynika, że składka ta, jeśli F. Z. R. zapewniać ma zasiłki w przewidywanej wyżej wysokości, nie będzie mogła być niższa niż 10 — 11% od podstawy wymiaru. Wymiar i pobór składek należy do ubezpieczalni społecznych, które też obejmują wypłatę zasiłków rodzinnych.

Pewne praktyczne znaczenie ma przepis, ustalający, że zarządy gminne obowiązane są wystawić bezpłatne zaświadczenia, potrzebne do ustalania uprawnień do zasiłków rodzinnych, co może być potrzebne przy ustalaniu np. stanu rodzinnego ubezpieczonych w szczególności w związku z przepisami art. 2 ust. 2, ustalającymi, że za członków rodziny, na których wypłaca się zasiłki, uważa się również pasierbów i dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie.

Skargi na decyzje, wydane w wykonaniu dekretu przez instytucje ubezpieczeń społecznych są rozstrzygane w trybie, określonym w prawie o sadach ubezpieczeń społecznych.

Dekret o ubezpieczeniu rodzinnym wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r. Należy się spodziewać, że do tego czasu ukaże się rozporządzenie wykonawcze, ustalające wysokość składki oraz wysokość zasiłków, tak by nowe ubezpieczenie mogło rzeczywiście zacząć działać z początkiem nadchodzącego roku.

W systemie naszych ubezpieczeń społecznych wprowadza omawiany wyżej dekret poważną zmianę, wypełniając lukę, którą inne państwa, wcześniej od nas zaalarmowane spadkiem przyrostu naturalnego, już w siebie wprowadziły. Tak np. we Francji dodatki rodzinne istnieją od 1932 roku, a tzw. „kodeks rodzinny” wprowadzony został dekretem z 29 lipca 1939 r. z tym, że ustawy z 1946 rozszerzyły krąg ubezpieczonych na całą ludność Francji, bez względu na to, czy są czy nie są zawodowo czynni, podczas gdy nasz dekret ogranicza zasięg osłony ubezpieczenia do osób ubezpieczonych na wypadek choroby oraz do uprawniających do świadczeń emerytalnych.

Tak system francuski jak polski opierają się na założeniu powszechnego obowiązku opłacania składki ubezpieczeniowej, ciążącego na wszystkich pracodawcach, bez względu na to, czy i ilu pracowników posiadających rodziny zatrudniają. System ten różni się zasadniczo od stosowanych dotychczas w Polsce w niektórych układach zbiorowych

dotyczy dodatków rodzinnych, wypłacanych przez pracodawcę indywidualnie określonego pracownikowi, posiadającemu rodzinę, w wysokości zależnej od ilości członków rodziny. Dotychczas stosowany system nie był słuszny, ani z punktu widzenia kosztów produkcji, ani z punktu widzenia racjonalnej organizacji warsztatu, ani z punktu widzenia interesu pracowników, gdzie liczna rodzina mogła stanowić przeszkodę w otrzymaniu pracy.

System ten był nadto sprzeczny z zasadą jednakowej płacy za jednakową pracę.

Wprowadzone dekretem ubezpieczenie rodzinne odbowiada postulatowi teorii polityki społecznej oraz praktyki życia gospodarczego szeregi krajów, które nas na tej drodze wyprzedziły. Prawda, że wprowadza ono nowe, poważne obciążenia produkcji, które z natury rzeczy przenoszone być muszą na konsumenta. W pewnej mierze więc ogół konsumentów zapłaci za świadczenia, które przypadną rodzinom. W przemyśle państwowym, w którym prowadzona jest obecnie energiczna akcja racjonalizacji i podniesienia wydajności pracy, uda się zapewne część podniesionych przez ubezpieczenia rodzinne, kosztów produkcji skompensować przez osiągnięte tą drogą oszczędności. W przemyśle prywatnym, prowadzonym jak wiadomo, na granicy zyskowności, pokrycie nowego wydatku bez podniesienia cen nie będzie, z pewnością rzeczą łatwą w niektórych zaś gałęziach produkcji z pewnością nawet niewykonalną.

Zbigniew Makarczyk

Poradnik księgowego

Obowiązek prowadzenia Ksiąg Podatkowych

W myśl § 35 ust. 2 rozporządzenia ministra skarbu o księgach handlowych uproszczonych i podatkowych obowiązek prowadzenia ksiąg podatkowych dotyczy tylko takich podatników podatku dochodowego, którzy osiągnęli dochody podlegające opodatkowaniu, a więc przekraczające minimum wolne od opodatkowania.

Dla oceny obowiązku podatnika w tym względzie należy brać pod uwagę nie tylko dochód z nieruchomości, lecz podlegający opodatkowaniu ogólny dochód podatnika (ze wszystkich źródeł) w rozumieniu art. 8 dekretu o podatku dochodowym. Natomiast nie mogą być to brane pod uwagę wynagrodzenia za prace, podlegające opodatkowaniu nie na podstawie wspomnianych przepisów a na podstawie dekretu podatku od wynagrodzeń.

O wspomnianym obowiązku podatnika decyduje wysokość dochodu osiągniętego przezeń w okresie poprzedzającym dany rok podatkowy, a więc praktycznie biorąc rozstrzyga tu w pierwszym rzędzie fakt opłacania przez podatnika w ubiegłym roku zaliczek na podatek dochodowy.

Ponieważ w myśl powyższych przesłanek z dniem 1 stycznia 1947 r. obowiązek zaprowadzenia ksiąg podatkowych na podstawie § 35 ust. 2 ciążył na wszystkich podatnikach, którzy osiągnęli w r. 1946 dochód przekraczający kwotę 12 000 zł, podczas gdy w myśl nowego brzmienia dekretu o podatku dochodowym minimum wolne od opodatkowania podwyższone zostało z dniem 1 stycznia 1947 r. do kwoty zł 72 000 zł, przeto Ministerstwo Skarbu poleciło władzom skarbowym do wspomnianego obowiązku pociągać w r. 1947 tylko tych podatników, których dochód podlegający opodatkowaniu w r. 1946 przekroczył w stosunku rocznym kwotę zł 72 000.

Zwolnienie od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych

Poza zegarmistrzami i jubilerami zakłady rzemieślnicze, w których rzemieślnik zatrudnia jednego członka rodziny

albo jednego ucznia są wolne od prowadzenia ksiąg podatkowych; zwolnienie to dotyczy również prowadzących, gdy rzemieślnik ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa obowiązany jest prowadzić księgę podatkową Nr 1 i Nr 2.

Nie znaczy to jednak, iż w przypadku, gdyby obrót przedsiębiorstwa przekroczył kwoty 2 500 000 zł bądź 1 000 000 zł w stosunku rocznym, było ono również wolne od obowiązku prowadzenia ksiąg uproszczonych. Omawiany przepis nie stosuje się do przypadków, gdy rzemieślnik poza produkcją we własnym zakładzie (warsztacie) wydaje także surowce lub półwyroby innym przedsiębiorstwom albo chałupnikom do przerobu lub wykończenia, sprzedając następnie gotowe wyroby we własnym przedsiębiorstwie.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 maja 1935 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o wyłączeniu przemysłu ludowego i domowego oraz pracy chałupniczej spod przepisów prawa przemysłowego, za chałupników uważa się osoby fizyczne, które na mocy umowy zawartej z nakładcą lub nakładcami (fabrykantami, rzemieślnikami, kućcami, pośrednikami itp.) zawodowo i zarobkowo, samodzielnie lub wyłącznie przy pomocy osób, należących do najbliższej rodziny, wyrabiają, przerabiają lub wykańczają przedmioty zamówione przez nakładcę (nakładców), jeżeli praca ta jest wykonywana wyłącznie na rachunek nakładcy, we własnym mieszkaniu pracującego lub w innym miejscu, w którym tryb pracy nie jest normowany przez nakładcę.

Księga podatkowa Nr 1

W przypadku prowadzenia w przedsiębiorstwach przemysłowych lub zakładach rzemieślniczych, obowiązanych do prowadzenia księgi podatkowej Nr 1 obok sprzedaży towarów własnej produkcji także sprzedaży w stanie nieprzerobionym towarów nabywanych w innych przedsiębiorstwach, podatnik winien wykazywać zakup tych ostatnich zarówno w rubrykach 1 — 8, jak i w jednej z wolnych rubryk księgi (9 — 13) odpowiednio z tytułowanej. Ma to

bowiem znaczenie przy ustalaniu następnie przez władzę podatkową obrotów przedsiębiorstwa, a to zarówno ze względu na różne normy szacunkowe, jakie są właściwe dla obrotów handlowych i obrotów pochodzących ze sprzedaży towarów przez przedsiębiorstwo wyprodukowanych, jak i ze względu na różne stawki podatkowe, mające do obrotów tych zastosowanie (sprzedaż handlowa — 2%, sprzedaż towarów własnej produkcji — 3%).

W oddzielnej również rubryce powinien podatnik, prowadzący zasadniczo sprzedaż towarów (własnej produkcji lub nabywanych) na własny rachunek, wykazywać towary przyjmowane do sprzedaży na cudzy rachunek; chodzi tu o przedsiębiorstwa, w których transakcje sprzedaży towarów na cudzy rachunek mają miejsce jedynie w przypadkach sporadycznych, a nie występują w sposób częstotliwy, wskazujący na to, iż czynności tego rodzaju stanowią dla przedsiębiorstwa jedno z głównych źródeł przychodu.

Ponadto należy do księgi podatkowej Nr 1 wpisywać także koszty uboczne, ponoszone przez podatnika, a nie figurujące w rachunku dostawcy, wobec dokonania przez podatnika zakupu bezpośrednio w składzie u dostawcy, bez obowiązku ze strony tego ostatniego dostarczenia towaru do przedsiębiorstwa podatnika; kwotę wydatkowaną na pokrycie tych kosztów należy wpisywać zarówno do rubryki 8 jak i do rubryki 14 księgi z treścią w rubryce 5: koszty przewozu dotyczące rachunku Nr ...

Niezastosowanie się podatnika do powyższych wskazań, jako nie wpływających bezpośrednio z rozporządzenia o księgach i objaśnieniach do nich, nie może oczywiście być powodem do uznania jego ksiąg za nieprawidłowe.

Księga podatkowa Nr 2

Do prowadzenia księgi podatkowej Nr 2 (zamówień) obowiązani są:

1. podatnicy, którzy poza produkcją przeznaczoną dla zbytu różnym klientom nieznanym (nie na zamówienie) trudnią się również wykonywaniem półwyrobów lub wyrobów gotowych na zamówienie klienta, przy czym obojętną jest rzecz, czy wykonanie zamówienia nastąpi z własnych materiałów podatnika, czy też z powierzonych. W pierwszym przypadku w rubryce 7 księgi należy dla porządku zaznaczyć fakt wykonania z materiałów własnych;

2. podatnicy produkujący z materiałów własnych, lecz jedynie na zamówienie;

3. podatnicy, którzy trudnią się jedynie produkcją wyrobów gotowych czy półwyrobów z powierzzonego materiału.

Podatnicy wymienieni w pkt 1) i 2) obowiązani są poza księgą podatkową Nr 2 (zamówień) prowadzić także księgę podatkową nr 1 (zakupu towarów), do której wpisywać powinni zakup dla celów produkcyjnych wszystkich surowców, półwyrobów i materiałów pomocniczych.

Podatnicy wymienieni w pkt. 3) obowiązani są jedynie prowadzić księgę podatkową Nr 2, chyba że do produkcji poza materiałami powierzonymi używają również materiałów własnych; w takim razie obowiązani są zakup ich wykazywać w księdze podatkowej Nr 1. Ministerstwo Skarbu zezwala jednak na nieprowadzenie przez tego rodzaju podatników wspomnianej księgi podatkowej (Nr 1), jeśli zużycie przez nich materiałów własnych (zakupionych) do wykonania zamówień z materiałów powierzonych ogranicza się do drobnych ilości materiałów pomocniczych, np. krawiec dodaje nici, szewc — szpilki, dratwę, wosk, stolarz — klej itd.

Dokonywane na zlecenie klientów naprawy dostarczonych przez nich przedmiotów należy traktować analogicznie jak produkowanie wyrobów na zamówienie tj. wpisywać do księgi podatkowej Nr 2.

Przykładowo rzecz biorąc, powinien więc prowadzić księgę podatkową Nr 2 (zamówień) piekarz, który obok produkcji przeznaczonej do sprzedaży we własnym sklepie drobnym klientom — konsumentom, produkuje także na tzw. „gospody” — na podstawie codziennie zbieranych zamówień; obowiązany jest on wówczas prowadzić zarówno księgę podatkową Nr 2, do której powinien wpisywać codziennie zamówienia, jak i księgę podatkową Nr 1, do której powinien wpisywać zakupione surowce i materiały pomocnicze. Obydwie te książki obowiązany jest również prowadzić np. krawiec, który szyje ubrania tylko na zamówienie ale z własnych materiałów, natomiast krawiec trudniący się tylko produkcją z powierzonych materiałów np. mundurów dla wojska, jest obowiązany do prowadzenia jedynie księgi podatkowej Nr 2; oczywiście krawiec szyjący ubrania zarówno z własnych materiałów, jak i z powierzonych, jest obowiązany prowadzić zarówno księgę podatkową Nr 2, jak i księgę podatkową Nr 1.

Obrotem u podatników wymienionych wyżej w pkt. 2) i 3) jest w tych przypadkach ogólna suma umówionej zapłaty za zamówienia jakie wpłynęły w ciągu roku plus umówiona suma zapłaty z tytułu zamówień, które nie zostały wykonane w roku ubiegłym (po potrąceniu w jednym i drugim przypadku udzielonych bonifikat) minus zaś umówiona suma zapłaty z tytułu zamówień, które w okresie rachunkowym nie zostały wykonane.

Inaczej się jednak przedstawia sytuacja co do podatników, produkujących wyroby z własnych materiałów zarówno na zamówienia, jak i dla celów sprzedaży klientom obcym. Jeśli bowiem chodzi o produkcję wyrobów na zamówienia, to z jednej strony podatnicy obowiązani są wpisywać umówioną zapłatę do księgi zamówień, służącej za podstawę do ustalenia obrotów z tych transakcyj, z drugiej zaś strony muszą oni wykazywać w księdze podatkowej Nr 1 pełny zakup towarów, a więc i tych które następnie posłużą do wykonywania zamówień.

W tym przypadku przyjęcie za podstawę z jednej strony ustalenia obrotu pełnego zakupu, wykazanego w księdze podatkowej Nr 1, a z drugiej strony wliczenie do podstaw opodatkowania obrotu, wynikającego z księgi podatkowej Nr 2, równałoby się podwójnemu opodatkowaniu części obrotów przedsiębiorstwa.

Zachodzi więc konieczność wyeliminowania z ogólnej sumy zakupu tych towarów, które użytkowane zostały do wykonania zamówień. Ponieważ wzory ksiąg podatkowych Nr 1 i Nr 2 oraz wydane co do nich przepisy i objaśnienia sprawy tej nie regulują, przeto dla praktycznego rozwiązania tego problemu podatnicy, we własnym interesie, w jednej z wolnych rubryk księgi podatkowej Nr 1 wykazywać winni według cen zakupu wartości towarów użytkowanych w ciągu roku do wykonania zamówień; w ten sposób na obrót podatkowy w tego rodzaju przypadkach składają się:

1. obrót z transakcyj wykonanych na zamówienie a wynikający z księgi podatkowej Nr 2,

2. obrót ustalony na podstawie ujawnionej w księdze podatkowej Nr 1 ogólnej sumy zakupu, pomniejszonej o wartość towarów użytkowanych do wykonania zamówień.
(ciąg dalszy nastąpi)

Wyjaśnienia w sprawach księgowych

R. S. — *Biała Krakowska*. — Czy odzież ochronna jest świadczeniem i winna być księgowana w grupie 41 jednolitego planu kont, czy też księgować ją jako koszt produkcji w grupie 44, zaś w poprzedniej grupie odzież roboczą?

Zakup odzieży roboczej czy ochronnej wynika z reguły z umowy zbiorowej i dlatego ten wydatek zaszeregowujemy do świadczeń na rzecz pracowników. Jest to świadczenie umowne i według jednolitego planu kont księgujemy świadczenia dla pracowników fizycznych w podgrupie 415. Dla pracowników umysłowych w podgrupie 425 pod nazwą „Świadczenia umowne”. Na tym samym koncie uwidaczniamy ponadto tego rodzaju wydatki, jak stołówek, dodat-

ki rodzinne, zwrot kosztów przejazdu pracowników z miejsca zamieszkania do pracy, dodatki rodzinne itp.

E. W. — *Gniezno*. — Jednolity plan kont w grupie 47 wykazuje odpisy kalkulacyjne a między innymi kalkulacyjne wynagrodzenie przedsiębiorcy. Ten temat poruszają autorzy książki prof. W. Skałski i mgr Fejge-Górski w pracy pt. Jednolity plan kont przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych w praktyce na str. 41. Na innym miejscu czytamy w pracy prof. Fl. Barcińskiego „Podstawowe zasady ekonomiki” (Rozdział 15 — Zysk przedsiębiorcy, że właściciel, który kieruje osobiście przedsiębiorstwem potrąca sobie za pracę tyle, ile zarabiałby pracując w obcym przed-

siębiorstwie na tym samym stanowisku. Czy innymi słowami te pozycje nie są dochodem, lecz stanowią część składową kosztów.

Innego zdania jest władza skarbowa. Prosimy o wyjaśnienie cytowanego stanowiska.

Zagadnienie dochodowości przedsiębiorstwa można interpretować z różnego punktu widzenia, a więc chociażby z pytań postawionych przez Pana z punktu widzenia ekonomicznego, handlowego i skarbowego. Jeżeli chodzi o punkt pierwszy to w pracy prof. Skąpskiego na wyżej wspomnianej stronie czytamy „Przedsiębiorca chce wiedzieć jaki jest koszt własny produkowanych przez niego wyrobów, winien dążyć do tego, aby księgowość ujęła wszystkie bez wyjątku koszty itd”. Z tych pobudek słusznie mówi się z jednej strony o kosztach kalkulacyjnych jak i z drugiej i o takich kosztach, które w oparciu o dekret o podatku dochodowym nie są kosztem uzyskania źródła dochodu tj. nie są potrącalne od wykazanego dochodu brutto. Uwzględnienie kosztów kalkulacyjnych w księgowości umożliwia przedsiębiorcy stwierdzenie kosztu własnego, który niekoniecznie musi się pokrywać z wynikami wyprowadzonymi przy uwzględnieniu obowiązujących przepisów skarbowych. Stąd właśnie odróżnia się tzw. bilans kupiecki i bilans podatkowy.

S. T. — Chojnice. — Tartak przeciera płatnie obcy surowiec drzewny po myśli zawartej umowy przetarcia, w której umówiono wydajność tarcicy w wysokości 63% od każdego przerobionego m³ drzewa. Jeżeli jednak tartak zdoła wykorzystać większą wydajność tarcicy ponad ustaloną normę, to powstała nadwyżka przypada na rzecz tartaku. Jak należałoby w tym wypadku przyjąć uzyskaną nadwyżkę tarcicy do księgowości i po jakiej wartości?

Uzyskana nadwyżka jest dodatkowym dochodem, którą w oparciu o racjonalną organizację księgowości należałoby w księgowości uwidocznnić. By temu zadośćuczynić ustalamy wartość nadwyżki na podstawie obowiązującej w danym okresie ceny rynkowej kupna obciążając konto zakupu danego surowca względnie towaru handlowego na dobro konta „Obrót z tytułu robót odpłatnych”. Jest to dochód nadzwyczajny, bowiem niestały i nieprzewidywany z góry, a ponieważ wiąże się on ściśle z zasadniczą operacją (działalnością) przedsiębiorstwa, nie należy do klasy drugiej, lecz do klasy ostatniej jednolitego planu kont. Celem

zachowania przejrzystości zaleca się dla tych wpływów stworzyć odpowiednią podgrupę.

Abonent — Ostrów — Buduję magazyn na obcym terenie, który wdzierzałem na lat pięć. Czy wolno koszty budowy księgować w grupie kont kosztów, czy też jako inwestycje i jaką stosować amortyzację?

Budowy własnego magazynu na obcym terenie nawet przy określonym terminie dzierżawy w żadnym wypadku nie wolno księgować jako koszt przedsiębiorstwa, który byłby w danym roku gospodarczym potrącalny od dochodu. Koszt nakładu budowy magazynu jest niewspółmiernie wysoki i stanowi zawsze substancję majątkową użyteczną na co najmniej kilkanaście lat. Ustalenie czasu użytkowania obcego gruntu nie posiada również wpływu, bowiem czasokres dzierżawy może być po wspomnianych pięciu latach przedłużony. Gdyby istotnie po upływie tego okresu umowa najmu została rozwiązana, wówczas następuje sprzedaż magazynu względnie rozbiórka, a powstała różnica między osiągniętą ceną sprzedaży a wartością księgową da nam wynik we formie ewtl. straty lub zysku. Odnośnie odpisu na zużycie stosujemy ustawowe stawki amortyzacyjne, to znaczy biorąc pod uwagę cel użytkowy danego magazynu i jakość budowy tj. murywany czy drewniany.

Czytelnik ze Szczecina. — W sprawie wynagrodzenia osób, które biorą udział w zarządzie przedsiębiorstwa należy zapoznać się z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. Ustaw nr 3 poz. 13 § 28 z dnia 16 stycznia 1947 r.). Zmniejszenie dochodów o wykazaną w rachunku wynikowym sumę kalkulacyjnego dochodu przedsiębiorcy przy jednoczesnym wykazaniu tej samej sumy jako dochód, pozaoperacyjny, będzie uznane przez władze skarbowe, gdyż tego rodzaju stosowana technika księgowania nie zmienia końcowego rezultatu wynikowego działalności przedsiębiorstwa.

Czy do kalkulacyjnego ryzyka zaliczyć można straty na zniżkach cen artykułów tekstylnych. Niewątpliwie tego rodzaju stratę można zaszeregować pod ryzyko kalkulacyjne. W tej chwili nie istnieje obowiązek uwzględniania kosztów kalkulacyjnych. Z punktu widzenia praktycznego jeżeli chodzi o fiskalny punkt widzenia uwidocznienie tej straty w klasie drugiej jednolitego planu kont nie zmienia dochodu przedsiębiorstwa, gdyż w równej wartości tej straty wykazujemy zysk przy porównaniu skorygowanej wartości zakupu i sprzedaży danego artykułu.

Tytuł wykonawczy w egzekucji

1. Uwagi wstępne — Podstawą egzekucji jest tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności — tytuł wykonawczy. Taka jest zasada w egzekucji sądowej.

Obok egzekucji sądowej, wielką rolę odgrywa egzekucja władz skarbowych, która opiera się na podobnej zasadzie. Tytuł egzekucyjny, stanowią tu decyzje (orzeczenia, zarządzenia) nakazy płatnicze oraz wykazy zaległości, wydane przez władze lub instytucje do tego powołane. Tytuł egzekucyjny powinien być zaopatrzony przez wierzyciela w klauzulę wykonalności. Klauzula wykonalności powinna zawierać poświadczenie wierzyciela z przytoczeniem podstawy prawnej, że tytuł egzekucyjny jest w drodze egzekucji administracyjnej wykonalny. Tytuły wykonawcze, w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, są także tytułami egzekucyjnymi do egzekucji sądowej, z której nieraz władze administracyjne korzystają.

Już z powyższych uwag wynika, że egzekucję podzielić by można na dwa wielkie działy: egzekucję sądową i egzekucję administracyjną. Pierwszą prowadzą sądy grodzkie i urzędujący przy nich komornicy — na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego; drugą prowadzą urzędy skarbowe — przy pomocy poborców skarbowych lub innych funkcjonariuszy, którym urzędy skarbowe zleca przeprowadzenie czynności — na podstawie dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U., r. 1947, nr 21, poz. 84).

Można by jeszcze wyliczyć trzeci dział egzekucji, tj. specjalną egzekucję przysługującą niektórym instytucjom kredytowym oraz gminom miejskim i wiejskim, a także wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych, a dalej egzekucję ze świadczeń niepieniężnych (świadczeń w naturze i robociznie), którą prowadzą władze administracyjne.

2. Tytuły wykonawcze z których egzekucje przeprowadzają władze skarbowe. — Władze skarbowe prowadzą tylko egzekucję. Tytuły wykonawcze, dla tego rodzaju egzekucji, są bardzo liczne, a wystawiają je władze w formie decyzji, wykazów płatniczych i wykazów zaległości. Władzami tymi będą władze, urzędy i organa państwowego samorządu terytorialnego i gospodarczego a również instytucje ubezpieczeniowe, Państwowy Bank Rolny, Bank Gospodarstwa Krajowego, Narodowy Bank Polski oraz niektóre kościoły uznane w Polsce — o ile wymienione instytucje działają w zakresie swych funkcji publicznych określonych w przepisach o ustroju tych władz lub instytucji oraz w szczególnych ustawach i rozporządzeniach. I tak np. tą drogą mogą być ściągane należności podatkowe a również podatki kościelne (składki) na rzecz Kościoła Katolickiego oraz niektórych innych wyznań, wszelkiego rodzaju grzywny nałożone przez władze administracyjne, składki spółek wodnych, składki spółek drogowych, niektóre składki ubezpieczeniowe, należności Państwowego Banku Rolnego, pożyczki Banku Gospodarstwa Krajowego, należności z tytułu kredytu Państwowej Kasy Oszczędności, należności towarzystw kredytu ziemskiego i miejskiego, kary porządkowe nakładane przez izby rzemieślnicze, opłaty specjalne izb przemysłowo-handlowych oraz grzywny nakładane przez prezesów izb przemysłowo-handlowych, opłaty izbowe oraz koszty dochodzeń i grzywny izb lekarskich itp.

Egzekucja dokonana przez urzędy skarbowe z powyższych tytułów wykonawczych jest tylko dopuszczalna: a) z ruchomości; b) z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych; c) z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy; d) z przedsiębiorstw przez zajęcie, zarząd przymusowy i wdzierzawienie przedsiębiorstwa. Egzekucja z nieruchomości, przez sprzedaż, dopusz-

szalna jest tylko przy pomocy sądu. Egzekucja sądowa — na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego — może być wszczęta tylko wówczas, gdyby środki egzekucyjne przeprowadzone w trybie administracyjnym okazały się bezskuteczne lub według słusznego domniemania nie odniosłyby skutku. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej, co do przedmiotu lub prawa majątkowego, administracyjny tytuł wykonawczy, łącznie z protokołami dokonanych czynności, zostanie przekazany sądowi celem dalszego prowadzenia egzekucji. Dalszą egzekucję prowadzi więc sąd.

3. *Tytuły wykonawcze, z których egzekucję przeprowadzają sądy.* Tytułami egzekucji sądowej są:

a) orzeczenie sądu powszechnego, prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu, jak również ugoda, zawarta przed sądem powszechnym;

b) orzeczenie sądu szczególnego, podlegające wykonaniu, jeżeli egzekucja jest zastrzeżona innym władzom;

c) wyrok sądu polubownego i ugoda, zawarta przed tym sądem;

d) akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej lub uiszczenia innych rzeczy zamiennych, ilościowo w akcie oznaczonych, albo też obowiązek wydania lub zwrotu rzeczy indywidualnie oznaczonej, gdy termin zapłaty, uiszczenia, wydania lub zwrotu jest w akcie wskazany.

Orzeczenie sądu staje się prawomocnym, jeżeli stronem nie służy środek odwoławczy. Wyrok sądu apelacyjnego — w odróżnieniu od innych wyroków — jest zazwyczaj natychmiast wykonalny. Sądowy nakaz zapłaty, wydany w postępowaniu nakazowym, stanowi tytuł zabezpieczenia, a jeżeli był wydany na podstawie weksłu lub czeku staje się nadto natychmiast wykonalny z upływem terminu udzielonego do zaspokojenia roszczenia. Natychmiastowemu wykonaniu ulega na wniosek powoda wyrok zapadły w następujących przypadkach:

a) jeżeli zasądza żądanie pozwu w całości lub w części na podstawie uznania ze strony pozwanego;

b) jeżeli zasądza alimenty lub wynagrodzenie za pracę;

c) jeżeli opóźnienie uniemożliwiłoby lub znacznie utrudniłoby wykonanie wyroku albo naraziło powoda na straty;

d) jeżeli wyrok jest zaoczny;

e) jeżeli wyrok zapadł w sprawie z weksłu, czeku lub dokumentu publicznego.

Poza tym na wniosek powoda sąd może nadać wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok zapadł w sprawie, która według przepisów kodeksu może być rozpoznana przez wydział handlowy. Sąd jednak może uzależnić natychmiastową wykonalność wyroku od złożenia przez powoda stosownego zabezpieczenia lub też odmówić orzeczenia natychmiastowej wypięczenia lub też odmówić orzeczenia natychmiastowej wyniknąć dla pozwanego niepowetowana szkoda. Widzimy więc, że mimo iż pozwanemu będzie przysługiwała apelacja i spór będzie się toczył nadal w wyższej instancji — pozwany, przed zakończeniem sporu, uzyska tytuł egzekucyjny i w następstwie tego może otrzymać klauzulę wykonalności, co umożliwi mu przeprowadzenie egzekucji.

Liczne są orzeczenia szczególnych sądów oraz ugody i akty, którym sądy powszechne mogą nadać klauzulę wykonalności. I tak, np. może być nadana klauzula wykonalności orzeczeniem sądu rozjemczego do spraw o wynagrodzenie szkód łowieckich, orzeczeniem komisji rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych między pracodawcami i pracownikami. Sądy często nadają również klauzulę wykonalności wykazom zaległości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, niektórych banków, oraz aktom administracyjnym władz państwowych — jeśli egzekucja ma być prowadzona w drodze sądowej.

Na szczególną uwagę zasługują wyroki sądu polubownego i ugody zawarte przed tymi sądami oraz akty notarialne w których dłużnik poddał się egzekucji, gdyż jeśli byłoby częściej i umiejętniej stosowane przyczyniłyby się bardzo do umożliwienia wierzycielowi szybkiego przeprowadzenia egzekucji.

O sądach polubownych była już mowa w nr 44 Tygodnika Gospodarczego. Zaopatrywanie wszelkich umów kupieckich w zapisy na sąd polubowny, przyczyni się wydatnie do skrócenia procedury związanej z uzyskiwaniem wyroku czy też ugody, a co się z tym łączy klauzuli wykonalności. Jeszcze lepszy skutek można osiągnąć dzięki aktom notarialnym, w których dłużnik poddaje się natychmiastowej egzekucji. I tak np. gdy ktoś pożycza dłużnikowi pie-

niędzy lub rozkłada spłatę należności na raty, a chce zapewnić sobie spłatę długu w terminie — może to z łatwością przeprowadzić w drodze aktu notarialnego. W akcie tym dłużnik winien podać sumę dłużną, termin lub terminy spłaty oraz oświadczyć, że w razie nie wypełnienia swego obowiązku we właściwym czasie poddaje się natychmiastowej egzekucji. Taki akt stanowi tytuł egzekucyjny z nadejściem terminu świadczenia. Dokument taki na wniosek wierzyciela sąd grodzki zaopatrjuje w klauzulę wykonalności, w następstwie czego sąd lub komornik, na dalszy wniosek, mogą rozpocząć egzekucję.

Do skrócenia czasu w uzyskaniu tytułu wykonawczego przyczynić się może także sporządzenie zobowiązania w formie weksla lub czeku. Posiadanie weksla lub czeku umożliwia żądanie od sądu wydania nakazu zapłaty wierzytelności pieniężnej. Taki nakaz zapłaty stanowi tytuł egzekucyjny, który sąd na żądanie wierzyciela zaopatruje klauzulą wykonalności. Wydanie nakazu zapłaty nie zamyka pozwanemu dalszej obrony. Jeśli też egzekucja zostanie przeprowadzona z nakazu zapłaty, który później został uchylony — pokrzywdzony egzekucją będzie mógł żądać odszkodowania.

4. *Obrona przeciw rozpoczętej egzekucji.* — Na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności służy dłużnikowi zażalenie w terminie tygodniowym od daty doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Zażalenie takie służy jedynie na postanowienie sądu grodzkiego lub okręgowego, działających jako sądy pierwszej instancji. Zażalenie więc należy kierować do sądu drugiej instancji tj. do sądu okręgowego albo apelacyjnego.

Zażalenie do Sądu Najwyższego nie jest dopuszczalne.

Jeżeli egzekucja jest prowadzona przez władze administracyjne — przy pomocy urzędu skarbowego — na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przez władze administracyjne dłużnik może jedynie starać się o uchylenie tytułu wykonawczego u władzy, która go wystawiła, albo też w drodze odwołania lub skargi do władzy wyższej. Odwołanie nie ma jednak z reguły mocy wstrzymującej egzekucję.

Od powyżej przedstawionej obrony, która ma na celu uchylenie klauzuli wykonalności, odróżnić musimy obronę, która ma na celu uchylenie samej egzekucji. Często egzekucja — mimo ważnego tytułu wykonawczego — jest niedopuszczalna ze względu na osobę dłużnika lub na przedmiot przeciwko któremu jest prowadzona. W wypadkach takich dłużnikowi jest przyznana specjalna obrona. I tak jeżeli egzekucję prowadzi komornik, dłużnikowi przysługuje skarga na czynności komornika, którą wnosi się do sądu grodzkiego w terminie tygodniowym od daty czynności komornika a w przypadku gdy strona (dłużnik) przed dokonaniem czynności żądała zawiadomienia o niej — od daty doręczenia. Jeżeli czynności egzekucyjnej nie dokonał komornik, lecz dokonał sąd grodzki — na tego rodzaju wyjątkowe postanowienie służy zażalenie do sądu okręgowego w terminie tygodniowym. Jeżeli zarządzenie egzekucyjne lub inne czynności egzekucyjne zostały dokonane przez organ egzekucyjny urzędu skarbowego, dłużnikowi przysługuje odwołanie do urzędu skarbowego w ciągu tygodnia od daty czynności. Na decyzję urzędu skarbowego wydaną w toku postępowania egzekucyjnego, zażalenie przysługuje tylko w wypadkach wyjątkowych i to w ciągu tygodnia. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje jednak wykonania zaskarżonej decyzji.

W dwóch wypadkach może dłużnik w drodze powództwa żądać umorzenia egzekucji w całości lub części:

a) jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparte było wydanie klauzuli wykonalności;

b) jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Gdy tytułem jest wyrok sądowy, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy. Zdarzenia te powinny być stwierdzone dowodem na piśmie, dołączonym do pozwu.

W przypadkach powyższych powództwo należy wytoczyć przed sąd rzeczowo właściwy, w którego okręgu prowadzi się egzekucję. Jeżeli podstawą egzekucji jest tytuł, pochodzący od władzy administracyjnej, do orzekania o tym, że zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, powołana jest władza administracyjna, od której tytuł pochodzi.

5. *Prawo osób trzecich.* — Często się zdarza, że władza prowadząca egzekucję przeciw dłużnikowi, skieruje ją przeciwko przedmiotowi na którym służą prawa innej osoby,

tj. osobie trzeciej. Skutkiem egzekucji osoba trzecia może być pozbawiona swych praw, np. prawa własności. Osobie tej przysługuje obrona jej interesów. Osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia od egzekucji przedmiotu, jeżeli egzekucja skierowana do tego przedmiotu narusza jej prawa. a w szczególności:

- a) jeżeli przedmiot stanowi jej własność;
- b) jeżeli na przedmiocie ma ograniczone prawo rzeczowe, a ustawa nie nakazuje tego prawa w inny sposób w egzekucji uwzględniać;
- c) jeżeli przedmiot nie należy do dłużnika, a osoba trzecia ma prawo żądać zwrotu tego przedmiotu;
- d) jeżeli na korzyść osoby trzeciej istnieje obowiązek dla wierzyciela zakaz zbywania lub obciążania przedmiotu.

Powództwo należy wytoczyć przed sąd rzeczowo wła-

ściwy, w którego okręgu prowadzi się egzekucję. Zapowzwać należy wierzyciela, a także dłużnika, jeżeli powództwo przeciwko niemu oparte jest na tej samej zasadzie faktycznej i prawnej.

Jeżeli egzekucję prowadzi urząd skarbowy, osoba trzecia roszczać sobie jakiegokolwiek prawo do zajętego przedmiotu, powinna przed wytoczeniem powództwa zgłosić urzędowi skarbowemu pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszelkie zarzuty. Urząd skarbowy w wypadku takim winien zawiesić egzekucję i wydać decyzję w ciągu miesiąca. Powództwo do sądu winno być wniesione dopiero po wydaniu decyzji przez urząd skarbowy. Wcześniejsze wytoczenie powództwa spowoduje to, że osoba trzecia poniesie koszty sporu przed sądem, nawet gdyby się z powództwem utrzymała i proces wygrała.

dr Z. K. Nowakowski

O opłatach i ulgach związanych z obowiązkiem zawiadomienia o prowadzeniu przemysłu

Rozporządzenie wykonawcze do dekretu o obowiązku dokonania zawiadomienia o prowadzeniu przemysłu ustala wysokość opłat, jakie należy wnieść w związku z dokonaniem tego zawiadomienia.

Opłatę pobiera się — jak wiadomo — w stosunku procentowym od podstawy obliczenia, którą zasadniczo biorąc jest obrót przedsiębiorstwa w czerwcu 1947 r. Zagadnienie to omówiliśmy obszernie w poprzednich numerach „Tygodnika Gospodarczego”. Podawaliśmy wtedy również stawki procentowe, które wyższe są dla świadczenia usług, niższe dla świadczenia rzeczy, względnie dla świadczenia mieszanego, to znaczy usług i rzeczy.

Okólnik Ministerstwa Skarbu wyjaśnił, że do świadczeń usług zalicza się:

1. świadczenia przy których nie wchodzi w rachubę przerób lub wytwarzanie jakichkolwiek przedmiotów, to znaczy przy których odbierający świadczenia nie otrzymuje od świadczącego żadnej rzeczy np. fryzjer, kominiarz, ładowanie akumulatorów, adwokat, lekarz;
2. świadczenia polegające na przerobie lub wytwarzaniu wyrobów wyłącznie z cudzych materiałów np. wyprawianie skórek zwierzęcych, plisowanie.

W obydwu wypadkach dodawanie przez świadczącego zwyczajowo stosowanych w danej branży dodatków (np. mydła przez fryzjera, nici przez krawca, szpilek i gwoździ przez szewca) nie zmienia usługowego charakteru świadczenia.

Jeżeli świadczenie usług połączone jest ze świadczeniem nabytych lub wytworzonych w tym celu towarów (np. szycie ubrań z własnego materiału lub z dodaniem podszewki i włosianki, reperacja obuwia z własnej skóry lub wyrób obuwia z własnego materiału, technicy dentyści, lekarze dentyści) to świadczenia takie uważa się za mieszane: rzeczy i usług.

Generalnie więc można powiedzieć, że zakłady przemysłowe wykonywują świadczenia rzeczy lub świadczenia mieszane, rzeczy i usług i podlegają z tej racji grupie w stosunku do której stosuje się niższa stopa opłat. Czyli dla przedsiębiorstw wykazujących w czerwcu 1947 r. obrót ponad 100.000,— zł, opłatę tę stosuje się w stosunku 22% do podstawy obliczenia.

W opłatach tych istnieje możliwość zastosowania różnych kategorii ulg. Istnieją ulgi generalne i indywidualne. Do ulg generalnych należą:

1. dla zakładów przemysłowych na Ziemi Lubuskiej obniża się opłatę o 40%;
2. obniża się opłatę o 30% dla następujących grup zakładów przemysłowych:
 - a) przemysłowych i rzemieślniczych przedsiębiorstw i zajęć budowlanych oraz dla wytwórni płyt budowlano-izolacyjnych;
 - b) wytwórni wód gazowych, browarów oraz wyrobu lodów;
 - c) młynów handlowych, to zn. takich, które posiadają zezwolenie „C” w rozumieniu Rozporządzenia Ministra Apropiacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 348);
 - d) rzemieślniczych przedsiębiorstw piekarskich oraz rzemieślniczo-wędliniarskich o ile część ich obrotu w 1947 r. stanowiły artykuły będące przedmiotem zaopatrzenia reglamentowanego na podstawie żywnościowych kart zaopatrzenia;

- e) wytwórni konfekcji, których obrót w miesiącu czerwcu 1947 r. podlegający 4% stawce podatku obrotowego wynosi co najmniej 65% całego obrotu.

Dla przedsiębiorstw położonych na terenie Ziemi Lubuskiej powyższą obniżkę opłat stosuje się do kwoty opłaty uzyskanej po odliczeniu generalnej 40% ulgi przewidzianej dla wszystkich przedsiębiorstw.

Dla zakładów rzemieślniczych przewidziana jest dalsza generalna ulga, mianowicie zakładom leżącym na terenie „ziem dawnych” wjw. poznańskiego przysługuje obniżka opłaty o 25%.

Niezależnie od ulg generalnych zakład przemysłowy może wnieść do Ministra Przemysłu i Handlu przez Izbę Przemysłowo-Handlową podanie o przyznaniu mu ulgi indywidualnej na podstawie specjalnie gospodarczo uzasadnionych powodów. Ulga z tego tytułu nie może przekraczać jednak 50% opłaty należnej.

Do podania o przyznanie ulgi należy załączyć zaświadczenie urzędu skarbowego (rewizyjnego), stwierdzające, że zeznany w deklaracjach obrót na zaliczki podatku obrotowego na miesiąc styczeń i maj 1947 został uznany przez urząd skarbowy (rewizyjny) za rzeczywisty, wobec czego nie miały miejsca domiary. Wniesienie podania o ulgę nie zwalnia jednak zobowiązanego od obowiązku uiszczenia pełnej należnej opłaty. W razie przyznania ulgi odpowiednia część wniesionej opłaty zostanie zwrócona.

Podania o przyznanie ulgi indywidualnej należy złożyć w Izbie Przemysłowo-Handlowej w terminie do dnia 10 grudnia 1947 r.

Wszystkie te ulgi generalne i indywidualne nie wykluczają się czyli teoretycznie rzecz biorąc przedsiębiorstwo np. wytwórni wód gazowych, znajdujące się na Ziemi Lubuskiej korzysta z dwóch ulg generalnych i mimo to może jeszcze wnieść w uzasadnionym wypadku podanie o ulgę indywidualną.

Pewnego rodzaju ułatwieniem jest możliwość dla przedsiębiorstw, których opłata wynosi ponad pół miliona złotych wniesienia połowy należnej opłaty w terminie do dnia 10 grudnia 1947 r. niemniejszej jednak niż 500.000,— zł — i wpłacenia reszty w terminie do dnia 10 stycznia 1948 r.

Chcemy jeszcze raz podkreślić, że termin wnoszenia zawiadomień dla przedsiębiorstw przemysłowych upływa z dniem 10 grudnia 1947 r. Zawiadomienia te należy wnieść w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu, Mickiewicza 31 lub w Ekspozyturze Izby Przemysłowo-Handlowej w Gorzowie, ul. Jagiełły nr 108. Wszystkie przedsiębiorstwa powinny w własnym interesie obowiązku zawiadomienia w tym terminie dopełnić.

Z ostatniej chwili

Ministerstwo Przemysłu i Handlu nadesłało wyjaśnienie, że do przedsiębiorstw przemysłowych korzystających z ulgi generalnej 30%-owej przy opłatach rejestracji przemysłu należy zaliczyć:

1. Budowa i remonty budynkowe,
2. instalacje centralnego ogrzewania, urządzeń wodnych, gazowych, instalacje elektryczne,
3. kamieniołomy,
4. wydobywanie piasku i żwiru,
5. obróbka kamieni budowlanych,
6. wapienniki,
7. wytwórnie gipsu i innych materiałów wiążących (np. tynki

szlachetne), 8. betoniarnie i sztuczne kamienie budowlane, 9. cegielnie (cegła, dachówka, gąsior, sączki), 10. kliniarnie, kaflarnie, materiały ogniotrwałe, 11. papa i izolacja.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu również wyjaśniło, jakie przedsiębiorstwa przemysłowe w zasadzie mogą korzystać z ulg indywidualnych w ramach uznania Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

1. Przedsiębiorstwa, znajdujące się w szczególnych warunkach, jak:
 - a) przedsiębiorstwa o dużym obrocie a małej rentowności,
 - b) przedsiębiorstwa, których szczególnie duży obrót w miesiącu brany za podstawę do wymiaru opłat spowodowany był wyjątkowymi okolicznościami,
 - c) przedsiębiorstwa, o wyjątkowej użyteczności społecznej, dla których normalny wymiar opłaty mógłby spowodować likwidację,
2. przedsiębiorstwa, które zostały dotknięte przez wypadki o charakterze siły wyższej (pożar, kradzież itp).
3. inne szczególne przypadki w ramach uznania Izby Przemysłowo-Handlowej.

Ulg inwestycyjne

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 65 z dnia 28 października 1947 r. został ogłoszony pod poz. 377 dekret z dnia 22 października 1947 r. o zmianie ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o ulgach inwestycyjnych. Dekret ten przedłuża termin dokonania zgłoszenia inwestycji, wymienionych w art. 3 pkt. 4 ustawy, do dnia 31 grudnia 1947 r. a pozostałych inwestycji — do dnia 30 czerwca 1948 r.

Podając powyższe do wiadomości podległym sobie władzom i urzędem Ministerstwo Skarbu zmienia wyjaśnienia, zawarte w okólniku z dnia 21 lipca 1947 r. Nr D. V. 5927/1/47 (Dz. Urzędowy Nr 18, poz. 231) do art. 2 pkt. 4 (patrz Tyg. Gosp. Nr 35 z roku 1947) ustawy w tym kierunku, że zapisy w księgach dokonane w okresie od dnia 13 czerwca do dnia 31 grudnia 1947 r. mogą być udokumentowane dowodami wewnętrznymi bez podania źródeł nabycia w stosunku do wszystkich towarów i surowców z wyłączeniem artykułów spożywczych pierwszej potrzeby a mianowicie: pieczywa, ziemniaków, mięsa, tłuszczów, wędlin, maki i kaszy oraz z wyjątkiem artykułów pochodzących z powojennej produkcji krajowej.

Obowiązek przeprowadzania dowodu, że towary pochodzą z powojennej produkcji krajowej ciąży na władzy.

W związku z przedłużeniem terminu zgłaszania inwestycji Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urzędy skarbowe (rewizyjne) nadesłały w terminie do dnia 10 stycznia 1948 r. izbom skarbowym w 2-ch egzemplarzach wykazy zgłoszeń inwestycji, wymienionych w art. 3 pkt. 4) ustawy, a dokonanych po dniu 31 sierpnia 1947 r. Wykazy te winny zawierać: 1) ilość dokonanych zgłoszeń oraz 2) ogólną wartość inwestycji. Sprawozdania negatywne obowiązują. Izby Skarbowe prześlą Ministerstwu Skarbu po 1 egzemplarzu wykazów wraz z zestawieniem w terminie do dnia 20 stycznia 1948 r.

Co do pozostałych inwestycji, urzędy skarbowe (rewizyjne) nadesłały izbom skarbowym odpowiednie wykazy w 2 egzemplarzach w terminie do dnia 10 stycznia oraz do dnia 10 lipca 1948 r. Izby Skarbowe z kolei prześlą po 1 egzemplarzu wykazów wraz z zestawieniem Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 20 stycznia i 20 lipca 1948 r. Sprawozdaniem pierwszym należy objąć inwestycje dokonane w roku 1947, drugim zaś dokonane w pierwszym półroczu 1948 r. W wykazach należy wyodrębnić poszczególne rodzaje inwestycji stosownie do punktów art. 3 ustawy.

(Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 19. 11. 1947).

»RUBIN«

Najlepsza pasta do obuwia i podłóg

FABRYKA CHEMICZNA

M. Krzymański Sukec.

Poznań, ul. Koronkarska 8 — Tel. 33-57

Kupujemy wszelkie woski i parafinę

Gry dziecięce

na ułok przedszkolny oraz SZOPKI „Jasielka” — teatrzyk kukielkowy dla dzieci młodszych w kopercie 3 ark. do wycinania.

Żywa szopka — po zmontowaniu uzyskuje się efektowną szopkę z ruchomymi cieniami na ekranie (kompl. 2 ark.) oraz widokówki Warszawy w pięknym wykonaniu poleca

Warszawska Spółdzielnia Księgarsko - Wydawnicza „ŚWIATOWID”, Warszawa, ul. Zgoda 6 - tel. 8 52-19
Na żądanie wysyłamy katalogi i cenniki

niedosięgnięta

skoncentrowana
WODA
KOŁOŃSKA

Odlewy żeliwne i metalowe

własna modelarnia i warsztat mechaniczny
poleca

Inż. M. Molicki Sp. z o. o.

Zakład Metalurgiczny

Swarzędz, Św. Marcin — Telefon 57

NA GWIAZDKĘ!

poleca **ALBUMY
PAMIĘTNIKI
WIECZNE PIÓRA
PAPETERIE** itp.

R. GABLER, Poznań, Al. Marcinkowskiego 18 - Tel. 2224

Centrala Maszyn i Przybor. Biurowych

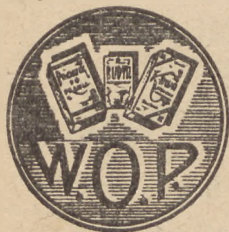
Naprawa: Maszyn do pisania - Liczenia - Powielaczy
i Kas rejestracyjnych
Przeróbka: Maszyn do pisania na układ polski
KUPNO SPRZEDAŻ
wł. Cz. Filipiak
Poznań, Św. Marcin 32 — Tel. 88-19

*Perfumy
i Wody kolońskie*
FALKIEWICZA
najmiłsze podarki

Oplata pocztowa uiszczona ryczałtem

Adres dla zwrotu: Administracja „Tygodnika Go-
spodarczego” Księgarnia Wilak, Poznań Kantaka 10

Opakowania i kartony dla przemysłu
spożywczego, cukierniczego
i chemicznego wykonuje

Wytwórnia Opak. Pap. i Tektur.

właśc.: J. POMIŃSKI
Poznań, ul. Mylna 24

Telefon 94-11 Telefon 94-11

Znana i stosowana w całym kraju
Księgowość Przebitkowa

„Perfecta”

Centrala:
Poznań - 27 Grudnia 19, tel. 26-80

poleca NA NOWY ROK GOSPODARCZY
PEŁNE KOMPLETY DRUKÓW
nowoczesnej księgowości przebitkowej
dla: Handlu, Przemysłu, Rzemiosła, Banków,
Spółdzielni i Samorządów

Przedstawicielstwa: w Warszawie, Katowicach, Łodzi,
Krakowie, Bydgoszczy, Wrocławiu, Lublinie,
Gdyni, Gdańsku, Szczecinie, Toruniu, Olsztynie,
oraz w punktach sprzedaży na terenie całej Polski

Wzory i cenniki bezpłatnie!

Maszyny biurowe

Zakup - Sprzedaż - Naprawa

RE-MA

Poznań, Św. Marcin 5
(przy Placu Hoovera) — Telefon nr 44-07

Otrzymaliśmy nowy transport

WŁÓCZKI

szydełkowej, dziewiarskiej
oraz PRZĘDZY TKACKIEJ

WEŁNA

Czesław Biatecki

SKUP — WYMIANA — HURT

Uprawniona Agentura

CENTRALI KRAJ. SUROWCÓW WŁÓKIENNICZYCH
POZNAŃ, ROOSEVELTA nr 19 - TELEFON 70-57

Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 55. tel. 33-13

Biura czynne od 8-15-tej, w soboty od 8-13-tej

Wszelkie Artykuły biurowe

poleca firma

A. KOZAK

Poznań, ul. Ratajczaka 36 - tel. 98-98

MYDŁA Żaka NAJLEPSZE!
POZNAŃ

Cena ogłoszeń: za 1 mm na stronie 4-lamowej zł 15,—

Ogłoszenia przyjmuje dla instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz firm pozostających pod zarządem państwo-
wym „P.A.P.” Polska Agencja Prasowa, Poznań, Sew. Mielżyńskiego 8 — telefon 42-63.

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-68

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska Agencja
Reklamy Fr. Krajna — Spadkobiercy
Poznań, ul. Fr. Ratajczaka 7 — Telefon
30-80 i oddz. Kraków, Rynek Gl. 46 —
Tel. 503-66 — Bydgoszcz, Al. 1 Maja 16
Tel. 17-66 — Toruń, ul. Mostowa 38.

Administracja: Księgarnia Wilak Po-
znań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V-4085
Cena numeru 30,—zł, prenumerata
kwartalna 300,— zł